

Лист до родини

Володимир Лашко

Я ваш Стецько маленький,
Навчився вже писати.
Пишу бо хвору неньку
Не можу колисати.

Ріднесенькі добродії
Я скаржуся на тата,
Він схожим став на злодія,
А забудь і на ката.

Він злий, завжди байдужий,
І як зап'є, то лихо.
Ось матінко й недужає,
Бліда і ледве дихає.
Немов хижак він рискає
Вже по пустій оселі
Порожніми б'є мисками.
З ним шахраї чисельні.

Не шліть дядько Семене
Нам гроші легковажно,
Бо каже мені нене
Що батько він не справжній.

До власної кишені
Худобу звів і зерно.
У смуті ми страшенній!
Годуємось мізерно.

Молюсь як вчила мати,
Хай рідний хтось приїде
Навчити працювати,
Як вчили мого діда

Я вижену вітчима
І вилікую мати
Почну світ будувати
Щасливими очима!